

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0152 van 4 juli 2012
in de zaak 1112/0473/SA/3/0428

In zake:

de bvba [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bruno VAN CAUWENBERGH
kantoor houdende te 9308 Aalst, Steenweg op Dendermonde 149
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
departement RWO, afdeling Oost-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

het college van burgemeester en schepenen van de **stad AALST**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 29 februari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling Oost-Vlaanderen van 6 januari 2012 waarbij aan het Agentschap Wegen en Verkeer, hierna de aanvrager, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het plaatsen van geluidswerende schermen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 20 juni 2012, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Konstantijn ROELANDT die loco advocaat Bruno VAN CAUWENBERGH verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Veerle TOLLENAERE die verschijnt voor de verwerende partij en de mevrouw [REDACTED] die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

Het college van burgemeester en schepenen van de stad AALST verzoekt met een aangetekende brief van 23 april 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 23 april 2012 de verzoekende partij tot tussenkomst voorlopig toegelaten om in de debatten tussen te komen. De verzoekende partij tot tussenkomst werd verzocht om aan de Raad, uiterlijk op de zitting waarop de vordering tot schorsing zal worden behandeld, haar collegebeslissing houdende haar beslissing om in rechte te treden, te bezorgen.

Na onderzoek van de door de verzoekende partij tot tussenkomst ingediende stukken verklaart de Raad het verzoek ontvankelijk en wordt het verzoek tot tussenkomst ingewilligd.

IV. FEITEN

Op 21 september 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van geluidswerende schermen”*. De schermen worden geplaatst langs de snelweg E40.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, gelegen in een zone voor bestaande autosnelwegen.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Afbakening regionaalstedelijk gebied Aalst’, goedgekeurd met een besluit van de Vlaamse Regering van 10 juli 2003.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 oktober 2011 tot en met 18 november 2011, wordt één bezwaarschrift ingediend door de huidige verzoekende partij.

Infrabel brengt op 22 september 2011 een gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 29 september 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De gewestelijke erfgoedambtenaar brengt op 30 september 2011 een gunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 3 oktober 2011 een gunstig advies uit.

De tussenkomenende partij verleent op 12 december 2011 het volgende gunstig advies:

“ ...

De aanvraag heeft betrekking op het plaatsen van geluidsschermen te [REDACTED] en [REDACTED] langsheen de E40. Uit een akoestische studie zijn de hoogtes bepaald van de verschillende schermen om effectief te kunnen zijn. De hoogte varieert van 3,5m tot 7m. De geluidsschermen bestaan uit in de grond geheide stalen profielen met daartussen aluminium cassettes.

De kleur en profilering van de cassettes zullen gelijkwaardig gekozen worden als deze te [REDACTED] (zachte tinten), zodat deze opvallend genoeg zijn voor de weggebruiker, maar toch niet schreeuwerig zijn in de landschappelijk waardevolle omgevingen. De bestaande grachten zullen grondig geruimd worden en de te verleggen grachten zullen met iets grotere sectie heraangelegd worden, zodat de bijkomende verharding (ongeveer 8000 m²) gebufferd zal worden.

Op de meeste locaties zal voor de bouw van de schermen een zone voor 2m vanaf de vangrail volledig vrij gemaakt moeten worden van alle groen. De struiken en bomen op de taluds zullen wel zoveel mogelijk behouden blijven als groene buffer met de woningen.

De voorgestelde werken hebben geen noemenswaardige impact op de omgeving.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek werd één bezwaarschrift ingediend wat ongegrond bleek te zijn.

De voorgestelde werken doen geen afbreuk aan het stedenbouwkundig aspect van de omgeving en brengen het belang van de aanpalende percelen niet in het gedrang. Aan het voorstel kan een gunstig advies verleend worden.

...”

De verwerende partij beslist op 6 januari 2012 een stedenbouwkundige vergunning te verlenen en motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen sluit de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zich aan bij het standpunt van het college van burgemeester en schepenen hieromtrent heeft ingenomen: het bezwaar is ongegrond.

Het college heeft overigens in zitting van 12 december 2012 een gunstig advies verleend aan de aanvraag.

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Hoewel de schermen vrij hoog uitvallen – tot 6,5m – blijft de stedenbouwkundige impact ervan beperkt, dankzij de inplanting zowat onmiddellijk achter de vangrails. De bermbegroeiing die nu-gedeeltelijk-verwijderd wordt zal zich herstellen (zie ook voorwaarden). De schermen blijven dankzij de groenstrook grotendeels aan het zicht vanuit de omliggende gebieden onttrokken.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verzoekende partij is een derde belanghebbende voor wie de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1° b VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van de aanplakking.

Uit het attest van aanplakking blijkt dat de in artikel 4.7.26, §4, 6° VCRO bedoelde mededeling op 18 januari 2012 is gebeurd.

Het door de verzoekende partij bij aangetekende brief van 29 februari 2012 ingestelde beroep is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij omwille van de zichtlocatie haar site heeft verplaatst naar de huidige locatie aan de [REDACTED]. Als gevolg van de inplanting van de geluidswerende schermen zal zij niet meer zichtbaar zijn vanaf de E40 en zal haar zichtlocatie verdwijnen.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen enkel concreet stuk of gegeven aanbrengt dat haar bedrijf niet meer zou kunnen gezien worden vanaf de E40 en dat dit ongunstige gevolgen heeft vanuit commercieel oogpunt. De verwerende partij meent dat het feit dat een bedrijf vanaf de autostrade niet meer gezien wordt op zich geen hinder of nadeel uitmaakt in de zin van artikel 4.8.16, §1, 1^e lid, 3° VCRO. Er bestaat volgens de verwerende partij geen recht om gezien te worden van een autosnelweg.

De commerciële schade wordt volgens de verwerende partij ook niet aangetoond. Bovendien is dit een belang dat de verzoekende partij kan doen gelden in het kader van een vordering tot schadevergoeding. Uiterst ondergeschikt blijkt volgens de verwerende partij ook niet dat het bedrijf niet in de mogelijkheid zou zijn om toch maatregelen te nemen om de commerciële schade te vermijden, zoals hoge reclameborden of het maken van andere vormen van publiciteit.

3.

Ook de tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partij. De tussenkomende partij stelt dat het huidige zicht vanaf de E40 deels werd bekomen door het wederrechtelijk vellen van 20 hoogstammige bomen, eigendom van de Vlaamse gemeenschap, waarvoor op 17 maart 2006 een proces-verbaal werd opgesteld.

De tussenkomende partij wijst ook op artikel 10, tweede lid van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen dat het verboden is om reclame te voeren langs autosnelwegen. De tussenkomende partij stelt dat het standpunt flagrant onrechtmatig is en een schending uitmaakt van het beginsel dat niemand zich op zijn eigen fout kan beroepen.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal de verzoekende partij dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden. In voorkomend geval zal de verzoekende partij beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

2.

De Raad aanvaardt de omstandigheid dat de verzoekende partij ingevolge de uitvoering van de bestreden beslissing niet langer geheel of gedeeltelijk zichtbaar zal zijn vanaf de autosnelweg en hierdoor naar eigen zeggen commerciële schade zal lijden, als een rechtstreeks, dan wel onrechtstreeks, nadeel in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO. Vermeld artikel sluit het mogelijk bestaan van een commercieel, dan wel financieel nadeel immers niet uit teneinde de verzoekende partij een belang bij de voorliggende vordering te verschaffen.

De aard en de omvang van vermeld nadeel wordt, in het licht van de toepassing van artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO, voldoende concreet omschreven en er valt niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan met de realisatie van de werken die middels de bestreden beslissing werden vergund. De door de verzoekende partij opgesomde mogelijke hinder en nadelen zijn voldoende persoonlijk, direct en actueel. Zij beschikt over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.16 §1, eerste lid, 3° VCRO.

3.

Gegeven voorgaande vaststelling dienen de door de verwerende partij en de tussenkomende partij ingeroepen excepties dan ook afgewezen te worden. Het volstaat dat de verzoekende partij hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist immers niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is. De omstandigheid dat de verzoekende partij zelf maatregelen zou kunnen nemen om de aangevoerde commerciële schade te vermijden, doet hieraan evenmin afbreuk en ontnemt haar geenszins het belang bij de voorliggende vordering.

In zoverre de tussenkommende partij opmerkt dat de gebouwen van de verzoekende partij pas zichtbaar werden vanaf de autosnelweg nadat zij wederrechtelijk was overgegaan tot het vellen van twintig hoogstammige bomen zodat het belang dat zij met de voorliggende vordering wenst te vrijwaren onrechtmatig zou zijn verkregen, is naar het oordeel van de Raad niet relevant. De Raad kan deze beweringen immers niet controleren.

Bovendien is de verwijzing van de tussenkommende partij naar artikel 10, 2de lid van de Wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelweg niet relevant. Dit artikel stelt dat enkel binnen de vrije strook waarvan de breedte niet meer dan 30 meter mag bedragen, geen reclame mag gevoerd worden. Uit de gegevens waarop de Raad in de huidige stand van de procedure acht kan slaan blijkt dat het gebouw van de verzoekende partij zich niet in deze strook bevindt.

De excepties van de verwerende partij en de tussenkommende partij kunnen niet worden aanvaard.

4.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij een afschrift van haar actueel geldende statuten en van de akte van aanstelling van haar organen, evenals een bewijs dat het daartoe bevoegde orgaan beslist heeft om in rechte op te treden, bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

C. Beperking van het voorwerp van het beroep

De verwerende partij vraagt om in voorkomend geval het voorwerp van de vordering tot schorsing te beperken tot de zone ■■■■■ aangezien de verzoekende partij zich alleen verzet tegen de geluidsmuur ter hoogte van haar bedrijf en de bestreden beslissing betrekking heeft op een veel uitgebreider traject langs de E40.

Zoals hierna zal blijken, zijn de voorwaarden om de vordering tot schorsing van de verzoekende partij in te willigen niet vervuld zodat een antwoord op de vraag van de verzoekende partij zich in de huidige stand van de procedure niet opdringt.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.13 VCRO kan, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing geschorst worden bij wijze van voorlopige voorziening. Overeenkomstig deze bepaling kan de Raad slechts een bestreden vergunningsbeslissing schorsen onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat ernstige middelen worden aangevoerd.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Anno 2003 verhuisde de hoofdzetel van [REDACTED] van [REDACTED] naar een zichtlocatie op de E17 te [REDACTED] wat meteen de directe heeft doen beslissen om zich enkel en alleen nog toe te spitsen op uitbatingen langsheen autosnelwegen.

Hierdoor werd dan ook in 2004 verzoekende partij overgenomen zoals destijds gelegen aan de N42 in [REDACTED]. Uitgerekend omwille van de zichtlocatie werd de site verplaatst naar de huidige locatie aan de E40 [REDACTED]!!

Het bestreden besluit zorgt ervoor dat verzoekende partij volledig “verscholen” zal worden achter geluidswerende schermen en dus haar zichtlocatie volledig kwijt verliest (zie ook feitenrelaas).

De commerciële schade zal dermate groot zijn dat zij niet meer, minstens nog zeer moeilijk, te herstellen zal zijn.

De cliënten zullen verzoekende partij niet langer “spontaan” langs de autostrade ontmoeten, waardoor zij naar die concurrentie die wél nog op zichtlocaties gevestigd zijn, zullen trekken. Het zou al te eenvoudig zijn om er vanuit te gaan dat zij, eenmaal de vernietiging is uitgesproken, zomaar naar verzoekende partij zullen weerkomen...Daarover bestaat niet de minste garantie.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de verzoekende partij geen enkel stuk neerlegt die de ernst van de ingeroepen nadelen (verlies van de zichtlocatie en de hieruit voortvloeiende commerciële schade), laat staan het moeilijk te herstellen karakter, aantonen. Er bestaat volgens de verwerende partij ook geen enkel recht op visuele zichtbaarheid vanaf de autostrade. De beweerde commerciële schade is volgens de verwerende partij een louter financieel nadeel dat in principe niet moeilijk te herstellen is. De verzoekende partij toont bovendien, nog volgens de verwerende partij, niet aan dat het inkomensverlies van die aard zal zijn dat het voortbestaan of het financieel evenwicht van het bedrijf in gevaar wordt gebracht. De verwerende partij acht het tot slot weinig waarschijnlijk dat de verzoekende partij enkel door haar ligging klanten aantrekt en niet door andere vormen van publiciteit.

3.

De tussenkomen partij voegt hieraan nog toe dat volgens artikel 10, tweede lid van de wet van 12 juli 1956 tot vaststelling van het statuut der autosnelwegen het verboden is reclame of publiciteit te voeren langs autosnelwegen zodat het standpunt van de verzoekende partij flagrant onrechtmatig is en een schending uitmaakt van het beginsel dat niemand zich op zijn eigen fout kan beroepen.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij mag zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bovendien niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel concrete en precieze gegevens aan te reiken waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.13 VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij heeft nagelaten om aan de hand van voldoende concrete en precieze gegevens aanschouwelijk te maken dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing daadwerkelijk tot gevolg zal hebben dat haar bedrijf niet langer geheel of gedeeltelijk zichtbaar zal zijn vanaf de autosnelweg.

De Raad kan de ernst van het ingeroepen nadeel dan ook niet onderzoeken en vervolgens beoordelen. Met het oog op de toepassing van artikel 4.8.13 VCRO komt het de Raad niet toe zulks kennelijk zonder meer aan te nemen. Het komt de Raad evenmin toe het administratief dossier op dit punt ambtshalve te onderzoeken. De verzoekende partij legt slechts enkele luchtfoto's voor waaruit weliswaar de afstand van de geluidsschermen tot het bedrijf enigszins kan worden ingeschat doch waaruit niet kan worden afgeleid welke impact de geluidsschermen zullen hebben op de zichtbaarheid van het bedrijf van de verzoekende partij vanaf de autosnelweg.

Het ingeroepen nadeel vertoont bij gebrek aan voldoende concrete en precieze gegevens dan ook de vereiste ernst om de schorsing van de bestreden beslissing in voorkomend geval te verantwoorden.

3.

Onverminderd voorgaande vaststelling wenst de Raad op te merken dat het commercieel nadeel als gevolg van het verlies van de zogenaamde zichtlocatie dient aangemerkt te worden als een financieel nadeel dat in principe als herstelbaar dient aangemerkt te worden.

Minstens zal vastgesteld moeten worden dat de verzoekende partij op geen enkele manier concreet aantoont dat de financiële gevolgen ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dermate ernstig zullen zijn dat het haar voortbestaan daadwerkelijk in het gedrang zal brengen.

Louter beweren dat de commerciële schade groot zal zijn, is niet voldoende om een ernstig nadeel aan te tonen. Met de verwerende partij moet bovendien vastgesteld worden dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij enkel door haar ligging klanten aantrekt en niet door andere vormen van publiciteit.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.
2. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
3. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de tweede kamer, voorgezeten door mevrouw Hilde LIEVENS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer: 1112/0473/SA/2/0428.

4. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 4 juli 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER